

„Europos Sąjunga, Lietuva ir aš – po dvidešimties metų“

„Tam, kad skristum, tau nereikia sparnų...“ - dainuoja Andrius Mamontovas. Taip! Jis visiškai teisus!

Aš skraidau dažnai...Man tereikia užsimerkti *ir...svajoti...* Paprasta, tiesa? Bet negi nesate girdėję, kad genialumas ir slypi PA-PRAS-TU-ME! Ech... Galėčiau svajoti ir svajoti... Įsivaizduot laikus, kai žemėje vaikščiojo milžinai dinozaurai, visai nekvaršinę sau galvų dėl augančios infliacijos... Spėlioti, ką reiškia būti skraidančiu rožiniu drambliuku ar pasaulinio lygio žvaigžde... Pamaštyt, ką daryčiau, jei tai būtų paskutinė mano gyvenimo diena... Bet šiandien... Šiandien siūlau paskrajoti ir pasvajoti, kas bus po 20 metų...

Užsimerkit.

Įkvėpkit.

Iškvėpkit. Pradedam...

4h ryto

- *Labas rytas! Šia dieną siūlau pradėti Betty Smith, kuri yra pasakiusi, kad reikia žiūrėti,, i viską lyg matytum tai pirmą arba paskutinį kartą. Tuomet tavo gyvenimas bus džiaugsmingas“.* Jau metas keltis. *Turiningos ir sėkmingos dienos!*“ išdidžiai pranešė kalbantis pono Petro pagalbininkas robotas.

Taip... Dabar, kai gyvenimo tempą galima prilyginti šviesos greičiui, miegoti nėra kada! Visa laimė, kad mokslininkai išrado nuostabiąsias tabletes mažinančias miego poreikį. Negražu būtų nepašlovinti ir puikiųjų maisto kapsulių! Tereikia kelių sekundžių joms praryti ir tavo skrandis jau gali virškinti sotų ir maistingą kalakutienos kepsnį su daržovių troškiniu. Ar gali būti geriau? „Ir kaip žmonės anksčiau be viso to gyveno?! Neįtikėtina!“ — mąstė Petras, bet kadangi tam laiko jo dienotvarkėje nebuvo, teko liautis ir su roboto pagalba pradėti rytinę mankštelę (dabar, kai sveikas gyvenimo būdas taip išpopuliarėjo, žmogelis tiesiog negalėjo leisti sau atsilikti nuo madų tendencijos). Darant atsilenkimus, jam dar spėjo švystelėti mintis, kad ateityje mokslininkai turėtų ką nors patobulinti ir šiame veiksme... Kas nors juk galėtų už žmogų pasimankštinti... Sakote neįmanoma??? Telefonas irgi kažkada atrodė neįmanomas... Taip kad, mielieji, pagyvensim -pamatysim... Po rytinio dušo ir maisto kapsulių porcijos Petras jau buvo pasiruošęs teleportuotis į darbą... Taip... Kartas nuo karto žmogelis dar papriekaištauja sau, kad „tiek pinigų į šitą įrenginį sukišo“, bet užtat kiek laiko susitaupo! O laikas juk pinigai., ech... dar ir kokie pinigai! Taigi kelios sekundės ir Petras de vau Liučijas San Fedro Todijas jau savo kabinete... (Ko gero Jus, švelniai tariant, nustebino, ši , švelniai tariant, įmantri herojaus pavardė. Suprantate viskas daug komplikuočiau negu Jums gali pasirodyti: Petras yra afrikiečio gyvenusio Vokietijoje ir australės gyvenusios Amerikoje sūnus, gimęs Rusijoje, savanoriavęs Japonijoje, studijavęs Švedijoje, o dabar su žmona taivaniete dirbantis savo prosenelės gimtinėje Lietuvoje. Bet juk tokia kraujomaiša, jau nebe naujiena! Tad nenuostabu, kad ir mes patys, jau ne Lietuvos, o pasaulio piliečiai!). Tuomet Petras, kaip visuomet nusprendė peržvelgti dienos naujienas:

(Sumaketuotas laikraščio fragmentas)

Dienos naujienos

2028m. kovo 10d.

Jungtinėse Amerikos valstijose šiandien buvo sunaikinta paskutinė benzinu varoma mašina. Dabar gatvėse važinėja tik ekologiški vandeniu varomi automobiliai!

Gamta — tu išgelbėta!

Prie PS (Pasaulio Sąjungos)* prisijungė paskutinioji valstybė -Australija. Dabar kai visos valstybės galiausiai susivienijo, pasaulis

*Nieko nenuotukiančius apie PS informuojame, jog tai pasaulio šalis vienijanti sąjunga, kurios tėvynainė buvo garsioji Europos Sąjunga. PS tikslas užtikrinti pasaulyje taiką, stabilumą, solidarumą, toleranciją, skatinti ekonominę, socialinę, kultūrinę, technologinę pažangą ir visaip kitaip gerinti ir taip jau gerą piliečių gerovę,

Pasirodo mes šioje žemėje ne vieni! Galiausiai po šimtmečius trukusių bandymų užmegztas ryšis su kitoje galaktikoje gyvenančiomis būtybėmis! 2028m. rugpjūčio mėn. su jomis numatomas susitikimas!

Šiandien Petriui ypatinga diena, mat popiet jis turi pristatyti „Pasaulio Sąjungos“ prezidentui rezoliuciją „Dėl vienodos valiutos visame pasaulyje įvedimo bei kelių atidarymo“. Petras jau seniai svajojęs panaikinti visas vizas, muitus, kelių mokesčius, asmens dokumentų pasienyje tikrinimą ir kitokius keleivių varginančius ritualus... Ir štai... Svajonės virsta realybe...

Nuskambėjus žadintuvui brendimo kančių kamuojamas septyniolikmetis iššoka iš lovos ir sušunka: -VALIOOOOOOOOOO!!! Šiandien vėl pirmadienis!!!

Džiugas, neapsakomai džiaugsmingai atlikęs rytinį pasiruošimo mokyklai ritualą, tiesiog skriete išskriejo iš namų... Lauke vaikinui jau laukė komfortiškas mokyklos autobusiukas (taip... puikiai išvystyta transporto sistema tikrai buvo verta daugelio priemiesčių gyventojų liaupsinimų). Po keliasdešimties visiškai neskausmingų kelionės minučių, Džiugas jau sėdėjo minkštame krėse ir mėgavosi mokyklos teikiama malonumais.. Ir kur tau nesimėgausi... Pirmoji pamoka prasideda 10h, o iki mokyklos atveža super - duper autobusiukas... Išsimiegoję ir laimingi mokiniai per pamokas sėdi patogiuose foteliuose, be to kiekvienas turi po asmeninį kompiuterį. O kur dar besišypsantys mokytojai su meile tau dėstantis pačias įdomiausias disciplinas.... Kaip gerai, kad pats gali pasirinkti ką mokytis, kaip mokytis ir netgi pas kurį pedagogą mokytis! O svarbiausia, kad tikrai yra iš ko rinktis.... Štai Džiugo šiandien laukia fotografijos pradžios, prancūzų ir ispanų kalbos, taip pat choreografijos ir taikomiosios matematikos pamokos... Vaikinui iš ties sunku patikėti mamos pasakojimais, kad kadaise

klasėse būdavo triukšmas, dėl kitų mokinių tragiško elgesio, negalėdavo dirbti, net ir motyvuoti mokslui mokiniai. Sunku įsivaizduoti ir tai, kad mokytojai, už savo darbą gaudavę tik sudilusį skatiką, dar būdavo mokinių negerbiami ir "gražiausiais žodžiais" išpeikti... "Ne mokykla, o... o tikra mirtis alyvų krūmė..." -pagalvojo Džiugas ir nusišypsavo didžiudamasis tokiu savo sąmoju. Vaikinas dar kartą pažvelgė į besišypsančią mokytoją, vilkinčią naujausią Versace suknelę, ir stropiai dirbančius mokinius... Džiugas atsiduso ir šypsodamasis galvojo: "Gerai, kad aš gimiau ne per anksti..."

"Lėktuvas DHL4581 į Vašingtoną išvyksta 13h. Reiso keleivius prašome ateiti į laukiamąją salę" - Vilniaus oro uosto pagrindine sale nuaidėjo malonus moters balsas. Simona atsisveikino su apsiašarojusiais artimaisiais ir kartu su kitais keleiviais drąsiai įžengė į laukiamąją salę. Merginos akys žibėjo kaip niekad, o nuo veido nė akimirkai neišnyko šypsena... Simonas širdelė šiek tiek virpėjo... Ir neveltui: 4 metai kitapus Atlanto... Na, o tiems, kas vis dar nesupranta, kas vyksta, paaiškinu, kad Simona laimėjo stipendiją medicinos studijoms Jungtinėse Amerikos Valstijose, Jeilio universitete.

Kelionės metu Simona susipažino su mielu prancūzų kilmės amerikiečiu Rėjumi. Šis pasirodo porą metų mokėsi Lietuvoje ir dabar grįžta į JAV, kad tęstų studijas. Vaikinas visą kelią neužsičiaupdamas tarškėjo kokia puiki Lietuvoje aukštojo mokslo sistema... Kokie čia motyvuoti studentai ir išsilavinę dėstytojai.. Pasirodo Rėjui teko garbė dirbti su pasaulinio lygio docentais, mokslus baigusiais pačiame Oxforde ar Harvarde. O ir gyvenimu bendrabutyje vaikinukas negalėjo skųstis: kambariai atrenovuoti, čia yra ir pati naujausia įranga (kompiuteriai, televizoriai ir kt), ir kambariokai draugiški... Ko gi dar gali reikėti? Ech... O būtumėt girdėję, kaip Rėjus kalbėjo apie naktinį Vilnių... Rodėsi, kalbi su patriotizmu pertekusiu Lietuvos laisvės kovotoju... Iš kur tokia meilė svetimam kraštui? Taip.. Atvažiavo, pamatė ir pamilo...

- Tėėėėėėėėvai! Gana prie to *kompiuterato* sėdėt! Na ir kas, kad regos korekciją pasidarei... Tai dar nereiškia, kad vėl gali savo akis kankint šita zyziančia dėže... - įsakmiu tonu priekaištavo pensininkė Ramutė savo vyrui Horacijui.

- *Tuoj... tuoj... Dar truputėlis... ir viskas... tuoj... - nepakeldamas akių nuo kompiuterio ekrano, išlemeno Horacijus - O kas dėl akių... Tai žinok, močia, kad ir susgadinsiu dar sykį, tai kvaraba ... Geras daktarėlis daba... Žiū veik dykai operaciją padarys.... Pala... Kaip ten daba... mandrai sako... ko... ką., ke... kompensujs... va, atsiminiau... kompensuis operacijų...*

- Oj tu, tėvai... Vis kų neliuckiai primislįji... Ir žinok, mislinčiau, ne daktarėliui, o valdžiai reik dėkavot... Oj... Geri žmonės daba valdžioj sėdi... Sąžingi... dirba... Jie anė musės nunuskriaustų ir neapgautų...

- *Nu praudų tu sakai... Ale įdomu čia interneti šitam landžiot... Visokių čiūdų primislyta... Bet gerai motin.... Einu jau einu... Nėpyk... Gražiai gyvenom, gražiai ir gyvenkim...*

ŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠ... Ar girdit? Tai mano mintys.. Mano jausmai... Girdit? Auga sparnai... Dabar nusišypsoki!

O kas bus po dvidešimt metų... sužinosime ... greitai... jau labai greitai...

„Europos Sąjunga, Lietuva, mano vaikai ir vaikaičiai – po dvidešimties metų“

Teka saulė. Žavu. Labai. Pramerkiu akis. Gera. Kaip ir prieš dvidešimt metų...
O juk viskas taip kardinaliai pasikeitė... Bet saulė liko... Liko laikas ir tikėjimas...
Džiaugsmas, liūdesys, laukimas, viltis... Tai gal niekas nepasikeitė?

Nors kam tie klausimai.... Ir kam tie atsakymai...

Svarbu gyventi.

Bet ar gali gyventi nemąstydamas, kas buvo ar kas dar laukia??? Kažin...

Kas dar laukia... kas bus... Nežinau... Po dvidešimties metų, ko gero, mano pėdų šioje žemelėje nebeliks... O taip norėtum, kad tavo darbai, tavo mintys neišdiltų iš žmonių atminties kartu su paskutiniu laikrodžio dūžiu... Ko gero, žmonės gyvenimą vėliau norės to paties... Taip... Kai kas niekada nesikeičia..

Prieš akis dar viena diena... Pamaitint, išplaut, aptvarkyt... Taip gyveno mano tėvai... Taip gyvenu ir aš... Taip, tikriausiai, gyvens ir mano vaikaičiai... Logiška: žmoniškieji instinktai ir poreikiai nesikeičia... Gal tik jų patenkinimas kitoks...

Bet ne tik apie sočius pietus ir minkštą lovą kalbu... Žmogus visada troško būti suprastas... mylimas... gerbiamas... reikšmingas... Jis visada tiesė rankas į saulę... O ar dabar kitaip?? O ar vėliau bus kitaip?? Abejoju...

Visgi kartais apsidairai aplink ir rodos iš naujo praregi... Žiūri ir nesupranti KAS ATSIKŪ?? Kodėl žmogus nebepanašus į žmogų?? Kur dingo blizgančios akys ir šypsena??? Iš kur ta pagieža?? Iš kur tas liūdesys?? Godumas?? Pyktis?? Apgaulė?? Kartais man atrodo, kad mes vėl gyvenam ant sniego... ir vėl., kaip prieš tūkstančius metų... Tik dabar ne galvos ledinės., o širdys..

Padek žmogau kaimyno tvartą ir skardžiai nusijuok...

Kiek šiandien matei besišypsančių žmonių? ? Aš irgi nemačiau...

Ech... Anksčiau taip nebuvo. O gal buvo?? Gal tik aš to nemačiau? Gal nenorėjau matyti?
Dabar visa tai jau nebesvarbu... Žymiai svarbiau kokį pasaulį matys mano vaikai ir vaikų vaikai... Norėtusi tikėti, kad viskas bus tik geriau... Norėtusi... bet sunku...

Popiet buvo užsukusi kaimynė... Nieko naujo: puodelis kavos, o užkandai - apkalbos ir viso pasaulio problemos... Nuo to kaip Juzės vištą šeškas papjovė iki netvarkos valdžioje... „Bobų taryba" nuteisia griežčiau už Strasbūro teismą. O motina man vis kartodavo: "Neteisk ir nebūsi teisiamas". Tad šiuo principu ir aš mėginu vadovautis... Nuo to, kad būrys pensininkų diena iš dienos aprauda, koks sunkus ir neteisingas gyvenimas, jis geresnis netampa....

Tiesą sakant, manau, kad tai ir yra viena didžiausių mūsų, žmonijos, problemų: kiekvienas iš mūsų puikiai žino, kaip turėtų elgtis kitas...Tik deja, mažai kuriam aišku, ką turėtų daryti jis pats...

Kokia optimistiška bebūčiau, visgi abejoju ar po dvidešimties ar keturiasdešimties metų kas pasikeis...

Mąstau mąstau ir vis tiek nesuprantu: keičiasi žmogus ar išlieka toks pat... ??

Nors kam tie klausimai.... Ir kam tie atsakymai... Svarbu gyventi.

Labanakt.